

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚII UNITE

HOTĂRÂREA nr. 1
Ședința din 22 mai 2026

1. Sub președinția doamnei judecător Lia Savonea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

2. Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, în conformitate cu dispozițiile art. 27 lit. b) din Legea nr. 304/2022 privind organizarea judiciară, s-a întrunit pentru sesizarea Curții Constituționale în vederea exercitării controlului de constituționalitate, înainte de promulgare, asupra Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.135/2010 privind Codul de procedură penală (PL-x nr. 228/2026).

3. Sesizarea este legitimată constituțional de dispozițiile art. 146 lit. a) din Constituția României și de prevederile art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care prevăd dreptul Înaltei Curți de Casație și Justiție de a sesiza Curtea Constituțională pentru controlul constituționalității legilor înainte de promulgare.

4. Din totalul de 109 judecători în funcție, au fost prezenți 96 judecători.

5. În urma dezbaterilor, deliberând, Secțiile Unite au hotărât să fie sesizată Curtea Constituțională cu privire la neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.135/2010 privind Codul de procedură penală (PL-x nr. 228/2026) în raport de prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5), art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3), art. 24 și art. 124 alin. (1) și (2) din Constituție.

Încălcarea principiului legalității [art. 1 alin. (5) din Constituție]

6. Reglementarea cuprinsă la pct. 2 din Lege, care prevede introducerea unui nou alineat la art. 43, alin. (4), potrivit căruia „(4) Prevederile alin. (1) - (3) se aplică și în procedura camerei preliminare. Reunirea nu se poate dispune în

contestația formulată împotriva încheierilor prevăzute la art. 346”, ridică probleme de neconstituționalitate din perspectiva art. 1 alin. (5) din Constituție, întrucât soluția legislativă este necorelată cu arhitectura actuală a procedurii camerei preliminare și cu competența funcțională a judecătorului de cameră preliminară, neintegrandu-se organic în cadrul normativ existent.

7. Astfel, actul normativ implică o modificare a competenței funcționale a judecătorului de cameră preliminară care, în analiza sa, va fi ținut să antameze fondul cauzei deși, potrivit art. 3 și art. 54 din Codul de procedură penală, acesta îndeplinește funcția de verificare a legalității trimiterii ori netrimiterii în judecată, fiind competent să verifice legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor procesuale de către organele de urmărire penală.

8. Însă, dispozițiile art. 346 din Codul de procedură penală reglementează limitativ măsurile ce pot fi dispuse de judecătorul de cameră preliminară, între acestea nefiind prevăzută reunirea cauzelor, aspect ce generează incoerență legislativă și afectează previzibilitatea normei.

9. Deși trebuie avut în vedere că dosarele de urmărire penală pot fi instrumentate de unități de parchet diferite, în ipoteza în care s-a dispus reunirea cauzelor, iar ulterior judecătorul de cameră preliminară constată, potrivit art. 346 din Codul de procedură penală, că neregularitățile privesc exclusiv una dintre cauzele reunite, soluția de restituire la parchet nu poate fi dispusă decât după o prealabilă disjungere a cauzei respective. În lipsa unei asemenea măsuri, „restituirea cauzei” la parchet ar echivala, în mod implicit, cu infirmarea măsurii inițiale de reunire a cauzelor.

10. În același timp, întrucât restituirea nu se poate dispune simultan la două unități de parchet, ci doar la una singură, având în vedere că dosarele au fost reunite și formează un tot unitar, intervin probleme cu privire la refacerea actelor de urmărire penală constatate nule într-o cauză în care rechizitoriul nu a fost întocmit de procurorul cărui i se va restitui dosarul cauzelor reunite.

11. De subliniat că, odată reunite cauzele, judecătorul de cameră preliminară nu va putea dispune restituirea dosarului uneia sau alteia dintre cauze întrucât acestea vor forma din momentul reunirii o singură cauză, iar potrivit art. 346 din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară dispune restituirea întregii cauze, ceea ce înseamnă că este necesar în prealabil să dispună disjungerea cauzei față de care nu se constată neregularități în cadrul urmăririi penale.

12. Prin urmare, soluția propusă nu se integrează organic în întregul context normativ care reglementează procedura camerei preliminare.

13. Aceleași vicii de neconstituționalitate sunt identificate și în privința reglementării de la pct. 3 al actului normativ adoptat, în conformitate cu care „(3) *Prevederile alin. (1) și (2) se aplică în mod corespunzător în procedura de cameră preliminară. Disjungerea cauzei se dispune și atunci când numai pentru unele dintre infracțiuni sau numai pentru unii inculpați se impune restituirea cauzei la*

parchet. În cazurile prevăzute la art. 43 alin. (1), judecătorul de cameră preliminară dispune, dacă este cazul, restituirea întregii cauze la parchet.”

14. În arhitectura actuală a procesului penal, potrivit art. 46 alin. (1) din Codul de procedură penală, instanța poate dispune disjungerea cauzei pentru unii dintre inculpați sau pentru unele infracțiuni, atunci când această măsură este necesară pentru buna desfășurare a judecății. Totodată, conform art. 63 alin. (1) din Codul de procedură penală, dispozițiile art. 46 se aplică și în cursul urmăririi penale. Cu toate acestea, nici dispozițiile menționate și nici normele care reglementează procedura camerei preliminare nu conțin o normă de trimitere care să permită aplicarea instituției disjungerii și în această fază procesuală.

15. În același timp, potrivit art. 346 alin. (3) din Codul de procedură penală, una dintre soluțiile pe care le poate pronunța judecătorul de cameră preliminară este restituirea cauzei la parchet, adică restituirea întregii cauze. În mod corespunzător, și procurorul, în condițiile art. 345 alin. (3) din Codul de procedură penală, poate solicita restituirea cauzei în ansamblul său, fără a avea posibilitatea de a limita menținerea acuzației doar cu privire la o parte dintre inculpați ori numai în raport cu anumite infracțiuni. Așadar, reglementarea în vigoare nu consacră posibilitatea unei restituiri parțiale a cauzei la parchet.

16. De asemenea, potrivit art. 346 alin. (4) din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră preliminară poate dispune începerea judecății numai cu privire la întreaga cauză, textul de lege neprevăzând posibilitatea începerii judecății în mod fragmentat, exclusiv pentru unul sau pentru o parte dintre inculpați.

17. Pe lângă faptul că reglementarea procesual penală actuală nu consacră soluții fragmentate în procedura camerei preliminare, există și argumente care țin de necesitatea asigurării coerenței actului de justiție și a evitării pronunțării unor soluții contradictorii în cadrul aceleiași cauze. Astfel, nu se poate ajunge la concluzia că aceleași acte de urmărire penală sunt, în același timp, atât legale, cât și nelegale, în funcție de criticile formulate de inculpați în cauzele disjuncte, după cum nu se poate susține că aceleași probe au fost administrate simultan în mod loial și neloial, în raport cu apărările ori dovezile administrate distinct în cauzele separate.

18. Prin urmare, raportat la noua reglementare a reluării procedurii camerei preliminare, aceasta nu poate fi concepută decât ca o procedură unitară, privitoare la întreaga cauză, întrucât o reluare parțială nu este compatibilă cu exigențele unei bune înlăptuirii a justiției.

Încălcarea principiului legalității, a dreptului la un proces echitabil, a liberului acces la justiție, a dreptului la apărare și a principiului egalității în drepturi [art. 1 alin. (5), art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3) și art. 24 din Constituție]

19. Reglementarea cuprinsă la pct. 45 din Lege, care prevede modificarea art. 343 alin. (3) și alin. (4) cu următorul conținut: „(3) În cazul în care, deși procedura

de citare este legal îndeplinită, soluționarea cererilor și excepțiilor nu se poate realiza la termenul stabilit potrivit dispozițiilor art. 344 alin. (4), judecătorul de cameră preliminară acordă termen în continuare, fără citarea părților și a persoanei vătămate. Cu excepția termenului prevăzut la art. 345 alin. (3), termenele sunt stabilite în zile succesive. Pentru motive întemeiate, termenele în continuare în camera preliminară pot fi stabilite în zile nesuccesive, între care nu poate fi un interval mai mare de 7 zile. (4) Citațiile pentru termenul stabilit potrivit dispozițiilor art. 344 alin. (4) conțin mențiunea referitoare la acordarea termenelor în continuare și atenționarea că pentru termenele stabilite ulterior nu se vor emite alte citații, părțile și subiecții procesuali având obligația de a urmări parcursul dosarului”, contravine dispozițiilor art. 1 alin. (5), art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3) și art. 24 din Constituție, întrucât elimină obligația de citare pentru termenele ulterioare celui stabilit potrivit art. 344 alin. (4) și instituie în sarcina părților și a subiecților procesuali obligația de „a urmări parcursul dosarului”, fără a reglementa în mod clar și previzibil modalitatea concretă de realizare a acestei obligații și fără a asigura garanții suficiente pentru exercitarea efectivă a dreptului la apărare.

20. Or, împrejurarea că procedura de citare este legal îndeplinită pentru primul termen nu echivalează cu existența unui termen în cunoștință pentru toate termenele ulterioare acordate în procedura camerei preliminare. În lipsa unei comunicări oficiale privind noile termene stabilite de instanță, nu poate fi prezumată cunoașterea efectivă de către părți a datei la care urmează să fie soluționate cererile și excepțiile formulate, cu atât mai mult cu cât textul criticat permite acordarea unor termene succesive, inclusiv în zile consecutive ori la intervale foarte scurte.

21. Totodată, norma criticată instituie în sarcina justițiabilului o obligație formulată într-o manieră vagă și lipsită de precizie, respectiv aceea de „a urmări parcursul dosarului”, fără a defini instrumentele, frecvența sau modalitățile procedurale prin care această obligație ar trebui realizată.

22. În aceste condiții, textul de lege nu satisface cerințele de claritate, precizie și previzibilitate dezvoltate în jurisprudența constantă a Curții Constituționale în aplicarea art. 1 alin. (5) din Constituție, întrucât destinatarul normei nu își poate adapta conduita în mod rezonabil și previzibil unei obligații al cărei conținut concret nu este determinat de legiuitor. Mai mult, soluția legislativă transferă asupra participantului în procesul penal riscul eventualelor deficiențe ale infrastructurii informatice a sistemului judiciar, cum sunt neactualizarea aplicației Ecris, indisponibilitatea portalurilor electronice ori erorile administrative privind afișarea termenelor de judecată.

23. Eliminarea procedurii de citare pentru termenele ulterioare afectează în mod direct dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, întrucât citarea legală nu reprezintă un simplu formalism procedural, ci garanția prin care statul asigură informarea oficială și efectivă a participanților cu privire la desfășurarea procedurilor judiciare. Participarea efectivă la proces presupune posibilitatea

concretă a părților de a cunoaște data termenului de judecată pentru a formula cereri, ridica excepții, propune probe și susține concluzii în condiții de contradictorialitate.

24. Or, în lipsa unei comunicări oficiale a termenelor acordate ulterior, există riscul ca instanța să procedeze la soluționarea cererilor și excepțiilor ori la efectuarea unor acte procedurale în lipsa părților interesate, ceea ce afectează caracterul efectiv al dreptului la apărare. Dreptul la participare în proces nu poate fi redus la o obligație continuă de diligență administrativă impusă participantului, cu atât mai mult în materia procedurii de cameră preliminară, etapă esențială pentru verificarea legalității sesizării instanței și a administrării probelor.

25. Trebuie subliniat că termenul în continuare nu poate fi recunoscut decât pentru acele situații care vizează o activitate judiciară unică, dar care, din motive obiective, nu poate continua la data la care a fost stabilit, părțile având reprezentarea efectivă a faptului că procedura va continua/va fi reluată la o dată apropiată, în cadrul aceleiași secvențe procesuale.

26. Or, reglementarea criticată extinde această viziune și asupra procedurii camerei preliminare, instituind practic o veritabilă ficțiune juridică, în contextul în care în cadrul acestei proceduri se realizează activități distincte care vizează soluționarea cererilor și a excepțiilor și nu doar o activitate unică, precum continuarea dezbaterilor, așa cum era prevăzut termenul în continuare acordat în cadrul dezbaterilor în vechea reglementare procesual penală.

27. Ca atare, în reglementarea criticată nu se poate susține în mod rezonabil că părțile au cunoștință efectivă despre toate termenele ulterioare acordate de instanță, termene care referindu-se la activități judiciare diferite presupuneau o citare distinctă pentru părțile care nu au dobândit un termen în cunoștință.

28. În mod particular, procedura camerei preliminare presupune verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor procesuale de către organele de urmărire penală, fiecare act procedural în parte având aptitudinea de a influența decisiv desfășurarea ulterioară a procesului penal. Prin urmare, fiecare termen acordat poate avea o finalitate procedurală proprie și poate impune o conduită procesuală distinctă din partea participanților, aspect incompatibil cu prezumția că simpla citare pentru primul termen ar echivala cu informarea efectivă pentru toate termenele ulterioare.

29. Mai mult, spre deosebire de ipoteza clasică a termenului în continuare, în care noul termen este adus la cunoștința părților prezente în ședință, textul criticat permite acordarea succesivă a unor termene fără emiterea unor noi citații, inclusiv în lipsa părților și fără garanția că acestea au luat efectiv cunoștință despre data stabilită de instanță. În aceste condiții, instituția termenului în continuare este deturnată de la finalitatea sa și transformată într-un mecanism de suprimare a obligației de citare, incompatibil cu exigențele dreptului la apărare și ale procesului echitabil.

30. În egală măsură, soluția legislativă criticată este susceptibilă să genereze o discriminare indirectă între participanții la procesul penal, contrară art. 16 alin.

(1) din Constituție, întrucât afectează în mod disproporționat persoanele aflate în situații de vulnerabilitate economică, socială sau tehnologică. Textul de lege pornește de la prezumția nerealistă că orice justițiabil dispune permanent de acces la internet, de competențe digitale suficiente și de posibilitatea materială de a monitoriza constant stadiul cauzei.

31. Dispozițiile criticate sunt cu atât mai problematice în privința persoanelor private de libertate, a persoanelor vârstnice, a celor lipsite de resurse materiale ori provenind din medii defavorizate, pentru care monitorizarea permanentă a parcursului dosarului poate fi, în mod obiectiv, imposibilă sau excesiv de dificilă. În lipsa unor mecanisme procedurale efective de informare oficială, aceste categorii de justițiabili riscă să fie private în mod real de posibilitatea de a participa efectiv la procedura de cameră preliminară.

32. Prin urmare, reglementarea criticată goleşte de conținut garanțiile procedurale asociate citării legale, transferă în mod disproporționat asupra justițiabilului sarcina monitorizării procedurii judiciare și instituie o obligație lipsită de claritate și previzibilitate, fiind astfel susceptibilă să aducă atingere liberului acces la justiție, dreptului la apărare, principiului egalității armelor și exigențelor constituționale privind calitatea legii.

Încălcarea liberului acces la justiție, a dreptului la un proces echitabil, a dreptului la apărare, a principiului înfăptuirii justiției și a exigențelor constituționale privind claritatea și coerența normei juridice [art. 1 alin. (5), art. 21 alin. (3), art. 24 și art. 124 alin. (1) și (2) din Constituție]

33. Reglementarea cuprinsă la pct. 50 din Lege, care prevede introducerea art. 346¹ cu următorul conținut: „Art. 346¹ – (1) Încheierile definitive ale judecătorului de cameră preliminară prin care au fost respinse cererile și excepțiile privind legalitatea administrării probelor sau a efectuării actelor de urmărire penală, precum și cele prin care au fost excluse probe administrate în cursul urmăririi penale ori s-a constatat nelegalitatea unor acte de urmărire penală au autoritate de lucru judecat, inclusiv în cazul unei noi trimiteri în judecată după restituirea cauzei la parchet, precum și în cauzele disjuncte. (2) Autoritatea de lucru judecat prevăzută la alin. (1) poate fi invocată în orice stare a procesului”, încalcă liberul acces la justiție și dreptul la apărare întrucât consacră o autoritate de lucru judecat extinsă unor încheieri pronunțate în procedura camerei preliminare, care nu soluționează fondul cauzei și care, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, nu se bucură de plenitudinea efectelor specifice hotărârilor definitive asupra fondului.

34. Autoritatea de lucru judecat, consacrată de art. 6 din Codul de procedură penală, care reglementează principiul *ne bis in idem* vizează judecata pe fondul acuzației penale, în sensul că „nicio persoană nu poate fi urmărită sau judecată pentru săvârșirea unei infracțiuni atunci când față de acea persoană s-a

pronunțat o hotărâre penală definitivă cu privire la aceeași faptă, chiar și sub altă încadrare juridică”.

35. În acest context, menționăm că prin Decizia nr. 802/2017, Curtea constituțională a constatat că „(...) *nerespectarea interdicției absolute statuată în cuprinsul normelor procesual penale ale art. 102 alin.(1) — potrivit căreia probele obținute prin tortură, precum și probele derivate din acestea nu pot fi folosite „în cadrul procesului penal” — și a dispozițiilor art. 101 alin.(1)—(3) din Codul de procedură penală privind interzicerea explicită a administrării probelor prin practici neloiale atrage nulitatea absolută a actelor procesuale și procedurale prin care probele au fost administrate și excluderea necondiționată a probei în faza camerei preliminare. Întrucât nerespectarea dispozițiilor cuprinse în normele precitate cade sub incidența inadmisibilității care produce efecte prin intermediul nulității absolute, Curtea constată, totodată, că o verificare a loialității/legalității administrării probelor, din această perspectivă, este admisă și în cursul judecării, aplicându-se, în acest mod, regula generală potrivit căreia nulitatea absolută poate fi invocată pe tot parcursul procesului penal. Așadar, interdicția categorică a legii în obținerea probelor prin practici/procedee neloiale/nelegale justifică competența judecătorului de fond de a examina și în cursul judecării aceste aspecte (...).*” (a se vedea paragraful 29).

36. Prin urmare, din considerentele Deciziei nr. 802/2017 rezultă în mod explicit că verificarea legalității și loialității administrării probelor nu este epuizată exclusiv în procedura camerei preliminare, ci poate fi realizată și în faza de judecată, în ipoteza încălcării unor norme care atrag sancțiunea nulității absolute, respectiv în materia probelor obținute prin practici ori procedee neloiale, astfel cum acestea sunt reglementate de art. 101 și art. 102 alin. (1) din Codul de procedură penală. Curtea Constituțională a subliniat că interdicția utilizării probelor obținute prin practici nelegale sau neloiale produce efecte „*în cadrul procesului penal*”, ceea ce presupune posibilitatea instanței de judecată de a examina aceste aspecte pe tot parcursul procesului penal, independent de soluțiile anterior pronunțate de judecătorul de cameră preliminară.

37. Or, soluția legislativă criticată contravine în mod direct dezlegării obligatorii date de instanța de contencios constituțional, întrucât transformă constatările judecătorului de cameră preliminară referitoare la legalitatea administrării probelor în dezlegări definitive obligatorii inclusiv în privința acelor încălcări care, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, sunt sancționate cu nulitatea absolută. În acest mod, instanța investită cu soluționarea fondului cauzei este lipsită de posibilitatea de a verifica, inclusiv în cursul judecării, legalitatea probelor obținute prin practici sau procedee neloiale, deși asemenea vicii pot fi invocate în orice stare a procesului penal, tocmai în considerarea gravității lor și a incompatibilității acestora cu exigențele procesului echitabil.

38. De altfel, consacrară unei autorități de lucru judecat cu privire la aspecte ce țin de legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală ignoră însăși distincția operată de Curtea Constituțională între efectele hotărârilor

pronunțate asupra fondului acuzației penale și cele ale încheierilor pronunțate în camera preliminară. Așa cum a reținut Curtea prin Decizia nr. 812/2021, „(...) hotărârea pronunțată în procedura camerei preliminare, reglementată de art. 344-347 din Codul de procedură penală, nu are autoritate de lucru judecat decât în limitele stabilite de Curtea Constituțională, respectiv cât privește dispoziția de începere a judecării și imposibilitatea restituirii cauzei la procuror, adică legalitatea actului de sesizare (această din urmă interpretare a instanței constituționale este, de fapt, în acord cu dispozițiile art. 396 din Codul de procedură penală, în materia soluțiilor care pot fi pronunțate în faza de judecată și între care nu se regăsește restituirea cauzei la procuror).

61. Toate celelalte constatări ale judecătorului de cameră preliminară, care poartă asupra legalității administrării probelor și legalității efectuării actelor de urmărire penală, pot face obiectul rectificării în cadrul judecării în fond, în conformitate cu regulile aplicabile în materia nulităților, după distincțiile operate mai sus, și nu se bucură de autoritate de lucru judecat în fața instanței de fond sau de apel”.

39. În plus, extinderea autorității de lucru judecat asupra încheierilor pronunțate în camera preliminară este de natură să afecteze însăși finalitatea acestei faze procesuale, astfel cum aceasta a fost configurată de legiuitor și interpretată în jurisprudența Curții Constituționale. Procedura camerei preliminare are caracterul unei verificări prealabile, limitate la aspecte ce țin de competența instanței, legalitatea sesizării și legalitatea administrării probelor ori a efectuării actelor de urmărire penală, fără ca judecătorul de cameră preliminară să procedeze la administrarea nemijlocită a probelor și fără a realiza o cercetare judecătorească propriu-zisă. În aceste condiții, atribuirea unui efect specific hotărârilor asupra fondului unor încheieri pronunțate într-o procedură cu caracter preliminar și limitat apare ca fiind incompatibilă cu natura juridică a acestei instituții.

40. De asemenea, dispozițiile criticate sunt susceptibile să genereze consecințe incompatibile cu exigențele dreptului la apărare în ipoteza restituirii cauzei la parchet și a efectuării unor acte noi de urmărire penală. Într-o asemenea situație, cadrul probator și contextul procesual pot suferi modificări substanțiale, astfel încât menținerea automată a autorității de lucru judecat asupra unor chestiuni referitoare la legalitatea administrării probelor sau a actelor de urmărire penală analizate anterior poate împiedica exercitarea efectivă a dreptului părților de a formula noi apărări ori excepții raportate la evoluția cauzei și a împrejurărilor nou apărute.

41. În egală măsură, consacrarea autorității de lucru judecat inclusiv în cauzele disjuncte este de natură să afecteze individualizarea judecării și drepturile procesuale ale participanților din respectivele cauze, în condițiile în care persoanele cercetate în dosarele disjuncte pot avea o poziție procesuală distinctă, pot invoca apărări diferite ori pot formula critici proprii referitoare la legalitatea administrării probelor. Or, extinderea automată a efectelor unei încheieri pronunțate într-o altă cauză asupra unor participanți procesuali diferiți este

incompatibilă cu exigențele dreptului la un proces echitabil și ale caracterului individual al răspunderii penale.

42. În aceste condiții, norma criticată este de natură să afecteze rolul constituțional al instanței de judecată în înfăptuirea justiției, consacrat de art. 124 alin. (1) și (2) din Constituție, prin limitarea competenței acesteia de a verifica legalitatea administrării probelor și conformitatea procedurilor de urmărire penală cu exigențele constituționale și convenționale. Or, pronunțarea unei hotărâri pe fondul acuzației penale presupune posibilitatea instanței de a evalua în mod efectiv toate elementele relevante pentru stabilirea adevărului și pentru garantarea caracterului echitabil al procesului penal, inclusiv legalitatea probelor pe care se întemeiază soluția ce urmează a fi pronunțată.

43. În plus, soluția legislativă criticată este incompatibilă și cu dispozițiile art. 386¹ din Codul de procedură penală, care consacră posibilitatea instanței de judecată de a constata, în cursul judecării, nulitatea absolută a procedurii de cameră preliminară și de a dispune reluarea acesteia în limitele stabilite prin încheiere. Or, reglementarea expresă a acestei instituții arată că legiuitorul a recunoscut posibilitatea ca verificările realizate în camera preliminară să fie reanalizate în cazul existenței unor vicii de nulitate absolută.

44. În aceste condiții, instituirea prin art. 346¹ a unei autorități de lucru judecat asupra încheierilor definitive ale judecătorului de cameră preliminară referitoare la legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală intră în contradicție cu mecanismul procedural prevăzut de art. 386¹ din Codul de procedură penală. Astfel, pe de o parte, legiuitorul recunoaște posibilitatea desființării actului prin care s-a dispus începerea judecării ca efect al constatării nulității absolute a procedurii de cameră preliminară, iar, pe de altă parte, consacră caracterul obligatoriu și definitiv al unor dezlegări pronunțate în aceeași procedură, inclusiv în orice stare a procesului.

45. Or, dacă instanța de judecată poate constata nulitatea absolută a procedurii de cameră preliminară și poate dispune reluarea acesteia, rezultă în mod necesar că aspectele referitoare la legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală nu pot fi considerate soluționate definitiv prin efectul autorității de lucru judecat. Acceptarea unei interpretări contrare ar lipsi de efecte utile dispozițiile art. 386¹ din Codul de procedură penală și ar transforma posibilitatea reluării procedurii de cameră preliminară într-un mecanism pur formal, golit de conținut juridic efectiv.

46. Prin urmare, soluția legislativă criticată nu numai că se îndepărtează de jurisprudența Curții Constituționale referitoare la limitele autorității de lucru judecat în materia camerei preliminare, dar intră și într-o contradicție evidentă cu mecanismul procedural reglementat de art. 386¹ din Codul de procedură penală, afectând coerența internă a reglementării procesual penale și posibilitatea instanței de a asigura respectarea efectivă a garanțiilor fundamentale ale procesului echitabil.

În consecință, pentru considerentele de mai sus, Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite

HOTĂRĂȘTE:

Sesizarea Curții Constituționale pentru a se pronunța asupra constituționalității Legii pentru modificarea și completarea Legii nr.135/2010 privind Codul de procedură penală (PL-x nr. 228/2026) în raport de prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5), art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3), art. 24 și art. 124 alin. (1) și (2) din Constituție.

Anexăm tabelele cu semnături.

Președinte
Judecător Lia Savonea

Prim magistrat asistent
Aneta Ionescu